Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 25. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļu uzlikšana – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Direktīva 2006/112/EK – 2. panta 1. punkta a) apakšpunkts – 9. panta 1. punkts – 13. panta 1. punkts – 14. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts – Jēdziens "preču piegāde" – No likuma izrietoša nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnām īpašumtiesībām – Pašvaldība, kas iekasē nodevas par pārveidi – Jēdziens "atlīdzība" – Jēdziens "nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds" – Izņēmums – Publisko tiesību subjekti, kas veic darbības vai darījumus valsts iestādes statusā

Lietā C-604/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu* (Vojevodistes administratīvā tiesa Vroclavā, Polija) iesniedza ar 2019. gada 19. jūnija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 9. augustā, tiesvedībā

Gmina Wrocław

pret

Dyrektor Krajowej informacji Skarbowej,

Tiesa (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Safjan*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] (referents),

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Gmina Wrocław* vārdā – *E. Mroczko* un *T. Straszkiewicz, radcowie prawni*,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *J. Jokubauskaitė* un *M. Siekierzyńska*, pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2020. gada 3. septembra tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – poļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "PVN direktīva") 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu, 9. panta 1. punktu, 13. panta 1. punktu, kā arī 14. panta 1. punktu un 2. punkta a) apakšpunktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Gmina Wrocław* (Vroclavas pašvaldība, Polija) un *Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej* (Valsts kases valsts informācijas direktors, Polija; turpmāk tekstā – "nodokļu iestāde") par tai adresēto nodokļu paziņojumu par pievienotās vērtības nodokļa (PVN) uzlikšanu nodevām, kas tai tika pārskaitītas par nekustamo īpašumu pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošanu par pilnām īpašumtiesībām.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Saskaņā ar PVN direktīvas 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu PVN uzliek preču piegādei, ko par atlīdzību kādā dalībvalsts teritorijā veic nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds.

4 Šīs direktīvas 9. panta 1. punktā ir noteikts:

""Nodokļa maksātājs" ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta.

Jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbību, tostarp kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbību, uzskata par "saimniecisku darbību". Materiāla vai nemateriāla īpašuma izmantošana ar nolūku gūt no tā ilglaicīgus ienākumus jo īpaši ir uzskatāma par saimniecisku darbību."

5 Minētās direktīvas 13. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Valstis, reģionālās un vietējās pārvaldes iestādes, kā arī citus publisko tiesību subjektus neuzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz darbībām vai darījumiem, kuros tās iesaistās kā valsts iestādes, pat ja tās šo darbību vai darījumu sakarā iekasē nodokļus, nodevas, ziedojumus vai maksājumus.

Tomēr, iesaistoties šādās darbībās vai darījumos, tās uzskata par nodokļa maksātājiem attiecībā uz minētajām darbībām vai darījumiem, kuru sakarā to uzskaitīšana par personām, kas nav nodokļa maksātājas, radītu nozīmīgus konkurences izkropļojumus.

[..]"

6 PVN direktīvas 14. pantā ir paredzēts:

"1. "Preču piegāde" ir tiesību nodošana rīkoties ar materiālu īpašumu kā īpašniekam.

2. Papildus 1. punktā minētajam darījumam par preču piegādi uzskata šādus darījumus:

a) īpašumtiesību nodošanu par atlīdzību, ja to dara ar valsts iestādes vai tās vārdā izdotu rīkojumu vai arī pildot kādu tiesību aktu;

[..].”

Polijas tiesības

Polijas Civillikums

7 *Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny* (1964. gada 23. aprīļa Likums par civilkodeksu, 1964. gada *Dz. U.*, Nr. 16, 93. pozīcija) redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – “Civillikums”), 232. panta 1. punktā ir noteikts:

“Zemesgabali, kas ir valsts īpašums un atrodas pilsētas administratīvajās robežās, valsts zemesgabali, kas atrodas ārpus šīm robežām, bet iekļauti pilsētas teritorijas attīstības plānā un izmantoti tās saimniecisko mērķu īstenošanai, un zemesgabali, kas ir vietējo pašvaldību vai to apvienību īpašums, var tikt nodoti pastāvīgā lietošanā fiziskām un juridiskām personām.”

8 Civilkodeksa 233. pants ir formulēts šādi:

“Ievērojot ierobežojumus, kas noteikti likumos un sabiedrības dzīves noteikumos, kā arī līgumā par valsts vai vietējās pašvaldības vai vietējo pašvaldību apvienības zemesgabalu pastāvīgās lietošanas tiesībām, lietošanas tiesību turētājs var izmantot zemesgabalu, izslēdzot jebkuru citu personu. Tādā pašā apmērā pastāvīgas lietošanas tiesību turētājs var izmantot savas tiesības.”

9 Šī kodeksa 234. pantā ir noteikts:

“Noteikumi par nekustamā īpašuma īpašumtiesību pārveidošanu *mutatis mutandis* ir piemērojami valstij, pašvaldībai vai vietējo pašvaldību apvienībai piederoša zemesgabala pastāvīgas lietošanas tiesību piešķiršanai.”

10 Minētā kodeksa 236. panta 1. punktā ir noteikts:

“Zemesgabala, kas pieder valstij, pašvaldībai vai vietējo pašvaldību apvienībai, pastāvīgas lietošanas tiesības nodod uz 99 gadiem. Izņēmuma gadījumos, ja pastāvīgas lietošanas tiesību izmantošanas ekonomiskais mērķis neprasa, lai zemesgabals tiktu piešķirts uz 99 gadiem, laikposms var būt īsāks, bet tam ir jābūt vismaz 40 gadiem.”

11 Civilkodeksa 238. pantā ir noteikts:

“Pastāvīgas lietošanas tiesību turētājs pastāvīgās lietošanas laikā maksā ikgadēju nodevu.”

Likums par nekustamo īpašumu pārvaldīšanu

12 1997. gada 21. augusta *ustawa o gospodarce nieruchomościami* (Likums par nekustamā īpašuma pārvaldīšanu, 2018. gada *Dz. U.*, 2204. pozīcija) redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – “Likums par nekustamo īpašumu pārvaldīšanu”), 12.a panta 1. punktā ir noteikts:

“Summas, kuras maksājamas saistībā ar nekustamā īpašuma pārvaldīšanu, uz kurām attiecas privāttiesības un kuras saņem valsts, ko pārstāv mērs, pildot valsts pārvaldes uzdevumus, vai būvniecības, plānošanas, pilsētplānošanas un mājokļa ministrs, var tikt pilnībā vai daļēji samazinātas, vai arī to samaksu var atlikt vai sadalīt pa daļām.”

13 Likuma par nekustamo īpašumu pārvaldīšanu 27. pants ir formulēts šādi:

"Par nekustamā īpašuma pārdošanu vai zemesgabala pastāvīgas lietošanas tiesību piešķiršanu ir jānoslēdz līgums notariālā akta formā. Zemesgabala pastāvīgas lietošanas tiesību piešķiršana un šo tiesību nodošana uz līguma pamata ir jāieraksta zemesgrāmatā."

14 Šī likuma 32. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Zemesgabals, kas ir nodots pastāvīgā lietošanā, var tikt pārdots tikai pastāvīgas lietošanas tiesību turētājam [..].

2. Zemesgabala pirkuma līguma noslēgšanas dienā iepriekš noteiktās pastāvīgās lietošanas tiesības izbeidzas *ex lege*. [..]"

15 Minētā likuma 69. pantā ir noteikts:

"Pastāvīgas lietošanas tiesību turētājam pārdota zemesgabala cena atbilst pastāvīgas lietošanas tiesību vērtībai pārdošanas dienā."

16 Šī paša likuma 71. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Pirmā nodeva un ikgadējā nodeva ir jāmaksā par pastāvīgas lietošanas tiesību piešķiršanu uz zemesgabalu."

17 Likuma par nekustamo īpašumu pārvaldīšanu 72. panta 1. punktā ir noteikts, ka nodevas, kuras jāmaksā par pastāvīgas lietošanas tiesībām, tiek aprēķinātas kā procentuāla daļa no zemesgabala cenas, kas savukārt saskaņā ar šī likuma 67. panta 1. punktu tiek noteikta atkarībā no zemesgabala vērtības. Minētā likuma 72. panta 3. punkta 4) apakšpunktā ir precizēts, ka gadījumā, ja nekustamais īpašums tiek nodots pastāvīgā lietošanā mājokļa vajadzībām, tās ikgadējās nodevas likme, kas jāmaksā par pastāvīgas lietošanas tiesībām, ir 1 % no zemesgabala cenas."

Likums par PVN

18 2004. gada 11. marta *ustawa o podatku od towarów i usług* (Likums par preču un pakalpojumu nodokli, 2004. gada *Dz. U.*, Nr. 54, 535. pozīcija; turpmāk tekstā – "Likums par PVN") 5. panta 1. punkta 1) apakšpunktā ir noteikts:

"[PVN] [..] jāmaksā: par preču piegādi par atlīdzību un pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību valsts teritorijā."

19 Likuma par PVN 7. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"5. panta 1. punkta 1) apakšpunktā minētā preču piegāde ir tiesību nodošana rīkoties ar precēm kā īpašniekam, tostarp:

1) īpašumtiesību uz precēm nodošana, ja to dara ar valsts iestādes vai vienības, kura darbojas šīs iestādes vārdā, rīkojumu, vai īpašumtiesību uz precēm nodošana par atlīdzību, pamatojoties uz likumu;

[..]

6) zemesgabala pastāvīgas lietošanas tiesību piešķiršana."

Likums par pārveidošanu

20 2018. gada 20. jūlija *ustawa o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów* (Likums par pastāvīgas lietošanas tiesību uz dzīvošanai apbūvētiem zemesgabaliem pārveidošanu par īpašumtiesībām uz šiem zemesgabaliem, 2018. gada *Dz. U.*, 1716. pozīcija; turpmāk tekstā – "Likums par pārveidošanu") 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"2019. gada 1. janvārī pastāvīgas lietošanas tiesības uz dzīvošanai apbūvētiem zemesgabaliem tiek pārveidotas par īpašumtiesībām uz šiem zemesgabaliem."

21 Tādējādi Likuma par pārveidošanu 4. panta 1. punkta 3) apakšpunkts ir formulēts šādi:

"kompetentā mēra (birģermeistara, pilsētas prezidenta), rajona padomes vai vojevodistes padomes – gadījumā, ja zemesgabali pieder vietējai pašvaldībai, – [..] izdots apliecinājums, kurā ir konstatēta pārveidošana (turpmāk tekstā – "apliecinājums"), ir pamats īpašumtiesību ierakstīšanai zemesgrāmatā."

22 Šī panta 2. punkta 1) apakšpunktā ir precizēts, ka šī panta 1. punktā minētajām iestādēm šis apliecinājums ir jāizdod pēc savas ierosmes ne vēlāk kā divpadsmit mēnešus pēc pārveidošanas dienas. Saskaņā ar šī paša panta 4. punktu apliecinājums apstiprina pārveidošanu un tajā ir minēts pienākums maksāt ikgadēju pārveidošanas nodevu, kā arī šīs nodevas apmērs un brīdis, kad tā ir maksājama.

23 Šī likuma 5. panta 1. punktā ir noteikts:

"Tiesa pēc savas ierosmes zemes īpašumtiesības un tiesības uz maksājumu ieraksta zemesgrāmatā."

24 Minētā likuma 6. panta 1. punktā ir paredzēts, ka jaunais īpašnieks var apstrīdēt informāciju, kas ietverta šī paša likuma 4. pantā minētajā apliecinājumā. Lūguma, kas iesniegts saskaņā ar šo procedūru, rezultātā ar administratīvu lēmumu tiek noteikts pārveidošanas nodevas apmērs un samaksas termiņš.

25 Likuma par pārveidošanu 7. pantā ir noteikts:

"1. Pārveidošanas gadījumā jaunais zemesgabala īpašnieks maksā nodevu pašreizējam zemesgabala īpašniekam.

2. Nodevas summa atbilst ikgadējās nodevas, kas tiek maksāta par pastāvīgas lietošanas tiesībām, summai pārveidošanas dienā.

[..]

6. Šī nodeva ir jāmaksā 20 gadu laikposmā, skaitot no pārveidošanas dienas.

7. Zemesgabala īpašnieks jebkurā brīdī laikposmā, kurā tam ir jāmaksā nodeva, rakstiski var informēt kompetento iestādi par nodomu samaksāt atlikumu vienā reizē (vienreizēja nodeva). Vienreizējās nodevas apmērs atbilst nodevai par gadu, kurā ir izteikts nodoms maksāt vienreizēju nodevu, reizinot to ar gadu skaitu, kas atlikuši līdz [20 gadu] laikposma beigām."

26 Atbilstoši šī likuma 12. panta 2. punktam:

"Likuma par nekustamo īpašumu pārvaldīšanu 12.a panta normas *mutatis mutandis* ir piemērojamas nodevām un vienreizējām nodevām."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

27 Vroclavas pašvaldība ir vietējā pašvaldība, kas reģistrēta kā PVN maksātāja un kam piederēja nekustamie īpašumi, kuri bija apgrūtināti ar pastāvīgas lietošanas tiesībām Polijas tiesību izpratnē.

28 Saskaņā ar Polijas Civilkodeksa normām pastāvīgas lietošanas tiesības izpaužas kā zemesgabala, kura īpašnieks ir valsts, vietējā pašvaldība vai vietējo pašvaldību apvienība, lietošanas piešķiršana lietotājam, pastāvīgas lietošanas tiesību turētājam, kurš var izmantot zemesgabalu un izmantot savas tiesības, izslēdzot jebkuru citu personu. Pastāvīgas lietošanas tiesību turētāji var būt fiziskas vai juridiskas personas. Pastāvīgas lietošanas gadījumā zemesgabali principā tiek nodoti lietošanas tiesību īpašniekam uz 99 gadu laikposmu, kas izņēmuma gadījumos var tikt samazināts, bet nevar būt mazāks par 40 gadiem. Pastāvīgas lietošanas tiesību turētājs maksā zemes īpašniekam ikgadēju nodevu kā atlīdzību par pastāvīgas lietošanas tiesībām to darbības laikā.

29 Saskaņā ar Likuma par nekustamo īpašumu pārvaldīšanu 72. panta 1. punktu nodeva, kura jāmaksā par pastāvīgas lietošanas tiesībām, tiek aprēķināta kā procentuāla daļa no attiecīgā zemesgabala cenas, kas saskaņā ar šī likuma 67. panta 1. punktu tiek noteikta atkarībā no šī paša zemesgabala vērtības. Minētā likuma 72. panta 3. punkta 4) apakšpunktā ir noteikts, ka gadījumā, ja nekustamais īpašums tiek nodots pastāvīgā lietošanā mājokļa vajadzībām, tās ikgadējās nodevas likme, kas jāmaksā par pastāvīgas lietošanas tiesībām, ir 1 % no attiecīgā zemesgabala cenas.

30 Saskaņā ar Likuma par PVN 5. panta 1. punkta 1) apakšpunktu un 7. panta 1. punkta 6) apakšpunktu zemesgabalu pastāvīgas lietošanas tiesību piešķiršana ir preču piegāde un līdz ar to lietošanas tiesību īpašnieka ikgadējās nodevas ir jāapliek ar PVN.

31 Saskaņā ar Likumu par pārveidošanu 2019. gada 1. janvārī pastāvīgas lietošanas tiesības uz dzīvošanai apbūvētiem zemesgabaliem tika pārveidotas par pilnām īpašumtiesībām uz šiem zemesgabaliem.

32 Saskaņā ar Likuma par pārveidošanu 7. pantu pastāvīgas lietošanas tiesību turētājiem, kuri kļuvuši par īpašniekiem, ir jāmaksā publiskai pašvaldībai, kas ir attiecīgā zemesgabala īpašniece, pārveidošanas nodeva. Šī nodeva ir jāmaksā katra gada 31. martā 20 gadu laikposmā, skaitot no attiecīgā nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošanas par pilnīgām īpašumtiesībām dienas. Šajā pašā tiesību normā ir precizēts, ka minētās nodevas apmērs atbilst ikgadējās nodevas par pastāvīgas lietošanas tiesībām summai šīs pārveidošanas dienā. Turklāt jaunais īpašnieks jebkurā brīdī laikposmā, kurā tam ir jāmaksā pārveidošanas nodeva, rakstiski var informēt kompetento iestādi par savu nodomu samaksāt atlikumu vienā reizē (vienreizēja nodeva).

33 Turklāt Likuma par pārveidošanu 6. panta 1. punktā ir noteikts, ka jaunais zemesgabala īpašnieks, iesniedzot pieteikumu kompetentajai iestādei, var apstrīdēt pārveidošanas nodevas apmēru un tā laikposma ilgumu, kurā šī nodeva ir jāmaksā. Pieteikuma, kas iesniegts saskaņā ar šo procedūru, rezultātā ar administratīvu lēmumu tiek noteikts pārveidošanas nodevas apmērs un samaksas termiņš.

34 2019. gada 5. janvārī Vroclavas pašvaldība lūdza nodokļu iestādi izdot nodokļu nolēmumu par PVN piemērošanu nodevām, kas tai ir jāmaksā saskaņā ar Likumu par pārveidošanu.

35 Minētā pašvaldība apgalvo, ka nodevas, ko maksā jaunie zemesgabalu īpašnieki saskaņā ar minēto likumu, nav apliekamas ar PVN.

36 Gluži pretēji, nodokļu iestāde savā 2019. gada 15. janvāra nodokļu nolēmumā uzskata, ka nodevas, kas ir jāmaksā Vroclavas pašvaldībai saskaņā ar Likumu par pārveidošanu, ir apliekamas ar PVN kā nesamaksātā summa par pastāvīgas lietošanas tiesību uz attiecīgo zemesgabalu piešķiršanu un pamatojoties uz to, ka, iekasējot šīs nodevas, šī pašvaldība rīkojas kā PVN maksātāja, nevis kā valsts iestāde.

37 Vroclavas pašvaldība par minēto nodokļu nolēmumu cēla prasību *Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu* (Vojevodistes administratīvā tiesa Vroclavā, Polija).

38 Iesniedzējtiesai ir šaubas, pirmkārt, par to, vai nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnām īpašumtiesībām, kas veikta saskaņā ar Likumu par pārveidošanu, pusēm nepaužot gribu veikt šo pārveidošanu, nebūtu jāuzskata par PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētu darījumu, proti, par īpašumtiesību uz lietu nodošanu, maksājot atlīdzību, saskaņā ar likumu. Šī tiesa it īpaši šaubās par to, vai, ņemot vērā tās īpašības, pārveidošanas nodevu var uzskatīt par "atlīdzību" šīs tiesību normas izpratnē. Iesniedzējtiesa uzskata, ka tā tas ir šajā lietā un ka tādējādi nekustamā īpašuma lietošanas tiesību pārveidošana pilnās īpašumtiesībās ir preču piegāde PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

39 Otrkārt, minētā tiesa norāda, ka tad, ja tomēr nevar uzskatīt, ka runa ir par preču piegādi minētās tiesību normas izpratnē, būtu jāuzdod jautājums par juridiskā darījuma pamatlietā kvalificēšanu par preču piegādi PVN direktīvas 14. panta 1. punkta izpratnē.

40 Treškārt, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai šajā lietā Vroclavas pašvaldība rīkojas kā PVN maksātāja, kā to apgalvo nodokļu iestāde, vai arī attiecīgā gadījumā PVN direktīvas 13. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētais izņēmums no PVN uzlikšanas ir piemērojams minētajai pašvaldībai. Šī tiesa uzskata, ka šīs lietas apstākļos minētā pašvaldība darbojas kā publisko tiesību subjekts un saskaņā ar Likuma par pārveidošanu normām būtībā pilda tikai administratīva rakstura uzdevumus. Iesniedzējtiesa uzsver, ka savukārt pati nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnām īpašumtiesībām tiek veikta tikai saskaņā ar likumu, nepastāvot iespējai vienoties ne par šīs pārveidošanas īstenošanas, ne šajā ziņā maksājamās nodevas maksāšanas nosacījumiem, un ka Vroclavas pašvaldība nevar veikt nekādas darbības, kas varētu ietekmēt minētās pārveidošanas personisko, materiālo vai ekonomisko piemērošanas jomu.

41 Šādos apstākļos *Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu* (Vojevodistes administratīvā tiesa Vroclavā) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību *ipso iure* pārveidošana par īpašumtiesībām [..] ir preču piegāde [PVN direktīvas] 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta, skatīta kopā ar šīs direktīvas 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu, izpratnē?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noraidoša, vai nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību *ipso iure* pārveidošana par īpašumtiesībām uz nekustamo īpašumu ir preču piegāde [PVN direktīvas] 14. panta 1. punkta, skatītā kopā ar šīs direktīvas 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu, izpratnē?

3) Vai, iekasējot nodevas par tādu nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību *ipso iure* pārveidošanu par īpašumtiesībām uz nekustamo īpašumu, [..] pašvaldība rīkojas kā nodokļa maksātāja [PVN direktīvas] 9. panta 1. punkta, skatīta kopā ar šīs direktīvas 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu, izpratnē vai kā valsts iestāde šīs pašas direktīvas 13. panta izpratnē?"

Par paātrināto tiesvedību Tiesā

42 Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa lūdza piemērot šai lietai Tiesas Reglamenta 105. panta 1. punktā paredzēto paātrināto tiesvedību. Lūguma pamatojumam šī tiesa norādīja, ka tiesiskās drošības trūkums attiecībā uz nodevu, kas jāmaksā par nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošanu par pilnām īpašumtiesībām, noteikšanas kārtību apdraud budžeta drošību un var kaitēt daudziem skartajiem Polijas pilsoņiem.

43 No Reglamenta 105. panta 1. punkta izriet, ka Tiesas priekšsēdētājs pēc iesniedzējtiesas pieteikuma vai izņēmuma kārtā pēc savas ierosmes, pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, atkāpjoties no šā reglamenta noteikumiem, var nolemt lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu, ja lietas apstākļi prasa to izskatīt īsā termiņā, piemērot paātrinātu tiesvedību.

44 Šajā lietā 2019. gada 10. oktobrī Tiesas priekšsēdētājs pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas nolēma noraidīt šā sprieduma 42. punktā minēto iesniedzējtiesas pieteikumu.

45 Šis lēmums tika pamatots ar to, ka iesniedzējtiesas norādītie iemesli nepierādot, ka šajā lietā ir izpildīti Reglamenta 105. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, 42. punkts).

46 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka ne vienkāršas ekonomiskas intereses, lai cik svarīgas un leģitīmas tās būtu (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums, 2015. gada 2. septembris, *Leonmobili* un *Leone*, C-353/15, nav publicēts, EU:C:2015:552, 8. punkts), ne ekonomiska kaitējuma risks vai pamatlietas ekonomiski sensitīvais raksturs (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums, 2014. gada 29. janvāris, E., C-436/13, nav publicēts, EU:C:2014:95, 27. punkts) nevar pierādīt steidzamības esamību Reglamenta 105. panta 1. punkta izpratnē.

47 Turklāt arī ievērojams lietu skaits, kuru tiesvedība ir apturēta, gaidot Tiesas nolēmumu par šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, pats par sevi nevar būt izņēmuma apstāklis, kas pamatotu paātrinātās tiesvedības izmantošanu (šajā nozīmē skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumus, 2012. gada 8. marts, P, C-6/12, nav publicēts, EU:C:2012:135, 8. punkts; 2014. gada 31. marts, *Indėlių ir investicijų draudimas* un *Nemaniūnas*, C-671/13, nav publicēts, EU:C:2014:225, 10. punkts, un 2017. gada 28. novembris, *Di Girolamo*, C-472/17, nav publicēts, EU:C:2017:932, 15. punkts).

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro prejudiciālo jautājumu

48 Ar pirmo un otro prejudiciālo jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai PVN direktīvas 14. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnām īpašumtiesībām, kas paredzēta valsts tiesību aktos, samaksājot nodevu, ir "preču piegāde" šā panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē vai – pakārtoti – minētā panta 1. punkta izpratnē.

49 Vispirms jānorāda, ka PVN direktīvā ir noteikta kopēja PVN sistēma, kas balstīta it īpaši uz to darījumu vienotu definīciju, kuri apliekami ar nodokli (spriedums, 2018. gada 13. jūnijs, *Gmina Wrocław*, C-665/16, EU:C:2018:431, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Tādējādi saskaņā ar minētās direktīvas 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu PVN uzliek preču piegādei, kuru par atlīdzību kādas dalībvalsts teritorijā veic nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds.

51 PVN direktīvas 14. panta 1. punktā "preču piegādes" jēdziens ir definēts kā tiesību nodošana rīkoties ar materiālu īpašumu kā īpašniekam.

52 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru PVN direktīvas 14. panta 1. punktā minētais "preču piegādes" jēdziens neattiecas uz īpašuma nodošanu tādās formās, kas ir paredzētas piemērojamās valsts tiesībās, bet ietver visus vienas personas materiāla īpašuma nodošanas darījumus, ar ko šī persona piešķir

tiesības citai personai rīkoties ar šo īpašumu tā, it kā tā būtu tā īpašniece (spriedums, 2019. gada 15. maijs, *Vega International Car Transport and Logistic*, C-235/18, EU:C:2019:412, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Turklāt minētās direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka papildus šī panta 1. punktā minētajam darījumam par "preču piegādi" uzskata īpašumtiesību nodošanu par atlīdzību, ja to dara ar rīkojumu, ko izdevusi valsts iestāde vai kas izdots tās vārdā, vai arī pildot kādu likumu.

54 Turklāt, kaut arī PVN direktīvas 14. panta 1. punktā jēdziens "preču piegāde" ir definēts vispārīgi, no šī panta 2. punkta – īpaši formulējuma "papildus 1. punktā minētajam darījumam" – gramatiskas interpretācijas var secināt, ka šis 2. punkts attiecas uz citiem darījumiem, kuru īpašības, lai arī tie tiek kvalificēti par "preču piegādēm", atšķiras no šīs direktīvas 14. panta 1. punktā minētajām. Īpaši šīs direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētā darījuma definīcijā nav nevienas atsauces uz "tiesību nodošanu rīkoties ar materiālu īpašumu kā īpašniekam", par kuru ir runa šīs pašas direktīvas 14. panta 1. punktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūnijs, *Gmina Wrocław*, C-665/16, EU:C:2018:431, 35. punkts). Savukārt PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir tieša atsauce uz īpašumtiesību uz šo lietu nodošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūnijs, *Gmina Wrocław*, C-665/16, EU:C:2018:431, 40. punkts).

55 Tātad no PVN direktīvas 14. panta formulējuma un sistēmas izriet, ka salīdzinājumā ar šī panta 1. punktā doto vispārīgo definīciju minētā panta 2. punkts ir *lex specialis*, kura piemērošanas nosacījumi ir autonomi salīdzinājumā ar šī 1. punkta piemērošanas nosacījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūnijs, *Gmina Wrocław*, C-665/16, EU:C:2018:431, 36. punkts).

56 Tādējādi, lai "preču piegādi" kvalificētu PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē, ir jāizpilda trīs kumulatīvi nosacījumi. Pirmkārt, ir jānotiek īpašumtiesību nodošanai. Otrkārt, šai nodošanai jābūt veiktai uz valsts iestādes vai tās vārdā izdota rīkojuma pamata vai arī pildot kādu likumu. Treškārt, ir jātiek samaksātai atlīdzībai (spriedums, 2018. gada 13. jūnijs, *Gmina Wrocław*, C-665/16, EU:C:2018:431, 37. punkts).

57 Šajā gadījumā attiecībā uz pirmajiem diviem šī sprieduma iepriekšējā punktā minētajiem nosacījumiem no iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm izriet, ka nav strīda par to, ka nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnīgām īpašumtiesībām, kas izraisīja Vroclavas pašvaldības īpašumtiesību nodošanu bijušajiem pastāvīgas lietošanas tiesību īpašniekiem un pašreizējiem īpašniekiem, ir jākvalificē par īpašumtiesību nodošanu PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē. Turklāt ir skaidrs, ka šī pārveidošana notika uz likuma pamata.

58 Attiecībā uz jautājumu par to, vai nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnām īpašumtiesībām tika veikta "par atlīdzību" PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē, jākonstatē, pirmkārt, ka formulējums "par atlīdzību" atbilstoši šai tiesību normai, tā kā nav nekādas atsauces uz dalībvalstu tiesībām, ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi atbilstoši Savienības tiesībām, kurās it īpaši ir ņemts vērā minētās tiesību normas *lex specialis* raksturs, kā tas izriet no šī sprieduma 55. punkta. Tādējādi šī formulējuma saturs nevar būt atkarīgs no nozīmes un piemērojamības, kāda tam ir dalībvalstu tiesībās.

59 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka, lai pastāvētu "atlīdzība" PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē, ņemot vērā šīs tiesību normas *lex specialis* raksturu, nav nozīmes tam, vai šāds maksājums atbilst visiem šīs direktīvas 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā preču piegādes "par atlīdzību" jēdziena veidojošajiem elementiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūnijs, *Gmina Wrocław*, C-665/16, EU:C:2018:431, 44. punkts).

60 Otrkārt, jāuzsver, ka PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta formulējumā ir atsauce uz atlīdzības "maksāšanu", tomēr neparedzot nosacījumus attiecībā uz šīs atlīdzības veidu vai apmēru.

61 Treškārt, no Tiesas judikatūras izriet, ka, lai noteiktu, vai nosacījums par kompensācijas samaksu ir izpildīts, ir tikai jānosaka, vai pamatlietā aplūkotā atlīdzība ir tieši saistīta ar īpašuma nodošanu, un pēc tam – vai tās samaksa ir notikusi, un tas ir jāpārbauda valsts tiesai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. jūnijs, *Gmina Wrocław*, C-665/16, EU:C:2018:431, 45. punkts).

62 Šajā gadījumā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka pienākums maksāt pārveidošanas nodevu izriet no likuma tajā dienā, kad tiek veikta pārveidošana, un ka tās apmērs atbilst ikgadējās nodevas par pastāvīgas lietošanas tiesībām summai pārveidošanas dienā 20 gadu laikposmā. Saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegto informāciju ikgadējās nodevas, kas jāmaksā par pastāvīgas lietošanas tiesībām, savukārt tiek aprēķinātas kā procentuāla daļa no zemesgabala cenas. Līdz ar to pamatlietā aplūkotās pārveidošanas nodevas ir tieši saistītas ar īpašuma nodošanu, un to faktiska samaksa ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

63 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un otro prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnām īpašumtiesībām, kas paredzēta valsts tiesību aktos, maksājot par to nodevu, ir uzskatāma par "preču piegādi" šīs tiesību normas izpratnē.

Par trešo prejudiciālo jautājumu

64 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai PVN direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka, pārveidojot nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesības par pilnām īpašumtiesībām par atlīdzību saskaņā ar valsts tiesību aktiem, pašvaldība rīkojas kā nodokļa maksātājs šīs direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē vai arī kā valsts iestāde minētās direktīvas 13. panta 1. punkta izpratnē.

65 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir jāizvērtē, vai nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnīgām īpašumtiesībām, samaksājot nodevu, ir "saimnieciskā darbība" šīs direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē.

66 Lai varētu piemērot PVN direktīvas 13. panta 1. punktu, iepriekš ir jākonstatē aplūkotās darbības saimnieciskais raksturs. Ja saimnieciskās darbības esamība PVN direktīvas 9. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē ir pierādīta, tālāk ir jāizvērtē minētās direktīvas 13. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērojamība attiecībā uz publisko tiesību subjektiem (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2015. gada 29. septembris, *Gmina Wrocław*, C-276/14, EU:C:2015:635, 30. punkts; 2015. gada 29. oktobris, *Saudaçor*, C-174/14, EU:C:2015:733, 31. punkts, un 2018. gada 13. jūnijs, *Gmina Wrocław*, C-665/16, EU:C:2018:431, 47. punkts).

Par darbības "saimniecisko" raksturu

67 "Saimnieciskās darbības" jēdziens PVN direktīvas 9. panta 1. punkta otrajā daļā ir definēts kā tāds, kas aptver visas ražotāju, tirgotāju un pakalpojumu sniedzēju darbības un it īpaši darbības, kuras ietver "materiāla vai nemateriāla īpašuma izmantošanu nolūkā gūt no tā ilglaicīgus ienākumus".

68 Attiecībā uz jēdzienu "izmantošana" PVN direktīvas 9. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē no Tiesas judikatūras izriet, ka šis jēdziens atbilstoši kopējās PVN sistēmas neitralitātes principam attiecas uz visiem darījumiem neatkarīgi no to juridiskās formas, kuru mērķis ir no attiecīgā īpašuma gūt ilglaicīgus ienākumus (spriedumi, 2009. gada 6. oktobris, *SPÖ Landesorganisation Kärnten*, C-267/08, EU:C:2009:619, 20. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2016. gada 2. jūnijs, *Lajvér*, C-263/15, EU:C:2016:392, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

69 PVN direktīvas 9. panta 1. punkta satura analīze, izceļot jēdziena "saimnieciskā darbība" piemērošanas jomu, precizē arī tā objektīvo raksturu tādā nozīmē, ka darbība tiek aplūkota pati par sevi neatkarīgi no tās mērķiem un rezultātiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 13. jūnijs, IO (PVN – Uzraudzības padomes locekļa darbība), C-420/18, EU:C:2019:490, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Šajā gadījumā it īpaši ir jāņem vērā, ka Vroclavas pašvaldība apmaiņā pret nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošanu par pilnām īpašumtiesībām saņem nodevu, ko maksā bijušie pastāvīgas lietošanas tiesību īpašnieki un kas principā ir jāmaksā 20 gadu laikposmā, skaitot no pārveidošanas dienas. Tāpat gadījumā, ja minētā nodeva tiktu samaksāta vienreizējas nodevas veidā, šī nodeva atbilst nodevai, kas jāmaksā par gadu, kurā ir izteikts nodoms veikt vienreizēju maksājumu, pareizinātai ar gadu skaitu, kas atlicis līdz 20 gadu laikposma beigām, kurš tiek aprēķināts, sākot no minētās pārveidošanas dienas.

71 Šādi elementi, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, ļauj secināt, ka nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnīgām īpašumtiesībām ļauj Vroclavas pašvaldībai gūt no tā ilglaicīgus ienākumus un ka līdz ar to šis darījums ir "saimnieciska darbība" PVN direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē.

72 Šajā ziņā nav nozīmes tam, ka šāda pārveidošana par pilnām īpašumtiesībām tiek veikta, pamatojoties uz likumu, un ka pārveidošanas maksa ir noteikta ar šo pašu likumu, ņemot vērā nepieciešamību ievērot PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta lietderīgo iedarbību.

73 Tāpat apstāklis, ka Vroclavas pašvaldība nav veikusi nekādas aktīvas darbības, lai nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesības pārveidotu pilnās īpašumtiesībās, jo šis darījums notiek, pamatojoties uz likumu, pats par sevi nevar likt secināt, ka šī pārveidošana neietilpst materiāla īpašuma izmantošanā nolūkā gūt no tā ilglaicīgus ienākumus PVN direktīvas 9. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē.

74 No Tiesas judikatūras nevar secināt – tas, ka tiek veiktas aktīvas zemes tirdzniecības darbības, ir vajadzīgs nosacījums, lai darbību, kas attiecas uz nekustamā īpašuma pārvaldīšanu, varētu uzskatīt par tādu, kas tiek veikta nolūkā gūt no tā ilglaicīgus ienākumus un tādējādi var tikt kvalificēta par "saimniecisku" (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 13. jūnijs, IO (PVN – Uzraudzības padomes locekļa darbība), C-420/18, EU:C:2019:490, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Jāpiebilst, ka šāds nosacījums nebūtu saderīgs arī ar nepieciešamību ievērot PVN direktīvas 14. panta 2. punkta a) apakšpunkta lietderīgo iedarbību, kurā pēc definīcijas ir atsauce uz īpašumtiesību uz lietu nodošanu pēc valsts iestādes vai tās vārdā veikta pieprasījuma vai saskaņā ar tiesību aktiem.

Par darbības veikšanu valsts iestādes statusā

76 Attiecībā uz jautājumu par to, vai tādā gadījumā, kāds ir pamatlietā, Vroclavas pašvaldība ir jāuzskata par nodokļa maksātāju, kas kā tāda rīkojas PVN direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē, vai arī par valsts iestādi šīs direktīvas 13. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē, vispirms ir jāatgādina, ka, atkāpjoties no vispārējā noteikuma par nodokļa uzlikšanu, kas paredzēts minētās direktīvas 9. panta 1. punktā, ar šīs pašas direktīvas 13. panta 1. punktu pašvaldībām ir liegts nodokļa maksātāja statuss attiecībā uz saimniecisko darbību un darījumiem, kurus tās veic kā valsts iestādes, izņemot, ja nodokļa maksātāja statusa nepiemērošana tām radītu nozīmīgus konkurences izkropļojumus (spriedums, 2015. gada 29. septembris, *Gmina Wrocław*, C-276/14, EU:C:2015:635, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

77 Kā atkāpe no vispārējā noteikuma par jebkādas saimnieciskās darbības aplikšanu ar PVN šī tiesību norma ir jāinterpretē šauri (rīkojums, 2014. gada 20. marts, *Gmina Wrocław*, C-72/13, nav publicēts, EU:C:2014:197, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no minētās tiesību normas formulējuma izriet, ka, lai būtu piemērojams noteikums par nodokļa neuzlikšanu, ir jābūt izpildītiem diviem kumulatīviem nosacījumiem, proti, pirmkārt, ka attiecīgās darbības veic publisko tiesību subjekts un, otrkārt, tam ir jārīkojas valsts iestādes statusā. Apmēru, kādā publisko tiesību subjektiem piemēro nodokļa atbrīvojumu, pēdējā nosacījuma gadījumā var noteikt, pamatojoties uz attiecīgo darbību īstenošanas kārtību. Tādējādi darbības, kas tiek veiktas valsts iestādes statusā PVN direktīvas 13. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē, ir darbības, ko publisko tiesību subjekti veic tiem specifiska tiesiskā režīma ietvaros, izslēdzot darbības, ko tie šādos pašos tiesiskos apstākļos veic kā privāti saimnieciskās darbības subjekti (rīkojums, 2014. gada 20. marts, *Gmina Wrocław*, C-72/13, nav publicēts, EU:C:2014:197, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

79 Tiesa tāpat ir precizējusi, ka attiecīgās darbības priekšmetam vai mērķim šajā ziņā nav nozīmes un tas, ka tā tiek veikta, izmantojot valsts varas pilnvaras, ļauj atzīt, ka šī darbība ir pakļauta publisko tiesību režīmam (spriedums, 2015. gada 29. oktobris, *Saudaçor*, C-174/14, EU:C:2015:733, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

80 Runājot konkrēti par pirmo no diviem PVN direktīvas 13. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, lai būtu piemērojams atbrīvojuma no nodokļa noteikums, nav nekādu šaubu, ka Vroclavas pašvaldība ir publisko tiesību subjekts.

81 Tomēr vēl ir nepieciešams, lai būtu izpildīts minētajā tiesību normā paredzētais otrais nosacījums, proti, ka no PVN tiek atbrīvotas tikai tādas darbības, ko veic publisko tiesību subjekts, kas rīkojas kā valsts iestāde.

82 Taču šajā gadījumā, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, vairāki elementi, šķiet, norāda uz to, ka, pārveidojot nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesības pilnās īpašumtiesībās, Vroclavas pašvaldība neizmanto valsts varas pilnvaras.

83 Turklāt šķiet, ka pašvaldībai, īstenojot valsts likumdevēja pieņemtos pasākumus, nav lēmumu pieņemšanas pilnvaru attiecībā uz šādas pārveidošanas piemērojamību personām un tās piemērošanas noteikumiem.

84 Izrādās, ka saskaņā ar Likuma par pārveidošanu normām Vroclavas pašvaldības uzdevums galvenokārt ir pārbaudīt faktiskos apstākļus, izdot apliecinājumu nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošanas par pilnām īpašumtiesībām apstiprināšanai un jauno īpašnieku informēt par pienākumu maksāt pārveidošanas nodevu. Kā ģenerāladvokāte uzsver it īpaši secinājumu 61. punktā, Vroclavas pašvaldība kā valsts varas nesēja šo līdzšinējo pastāvīgo lietošanas tiesību turētāju maksājamo atlīdzību nereglamentē īpašā publiski tiesiskā regulējumā, piemērojot administratīvo procesu.

85 No iepriekš minētā izriet, ka, neskarot pārbaudes, kas ir jāveic iesniedzējtiesai, darbības, ko Vroclavas pašvaldība ir veikusi saistībā ar nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošanu par pilnām īpašumtiesībām, lai gan tām ir ekonomisks raksturs, nevar tikt uzskatītas par tādām, kas ietver valsts varas pilnvaru izmantošanu.

86 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz trešo prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka PVN direktīva ir jāinterpretē tādējādi, ka, pārveidojot nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesības par pilnām īpašumtiesībām, kas paredzēts valsts tiesību aktos un par ko lietas īpašniecei pašvaldībai tiek samaksāta nodeva, kura tai ļauj no tā gūt ilglaicīgus ienākumus – tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, šī pašvaldība rīkojas kā nodokļa maksātāja šīs direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē un nerīkojas kā valsts iestāde minētās direktīvas 13. panta 1. punkta izpratnē

Par tiesāšanās izdevumiem

87 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 14. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesību pārveidošana par pilnām īpašumtiesībām, kas paredzēta valsts tiesību aktos, maksājot par to nodevu, ir uzskatāma par preču piegādi šīs tiesību normas izpratnē.

2) Direktīva 2006/112 ir jāinterpretē tādējādi, ka, pārveidojot nekustamā īpašuma pastāvīgas lietošanas tiesības par pilnām īpašumtiesībām, kas paredzēts valsts tiesību aktos un par ko lietas īpašniecei pašvaldībai tiek samaksāta nodeva, kura tai ļauj no tā gūt ilglaicīgus ienākumus – tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, šī pašvaldība rīkojas kā nodokļa maksātāja šīs direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē un nerīkojas kā valsts iestāde minētās direktīvas 13. panta 1. punkta izpratnē.

[Paraksti]